

Medegelovigen,

Velen onder ons kennen het verhaal over Jezus en Bartimeus. Het werd ons op de schoolbanken verteld. Het was een verhaal dat bleef hangen...hoe kon dit gebeuren, zomaar in 1 stap dichterbij Jezus komen, door 1 keer een vraag aan Jezus te stellen en het onmogelijke gebeurt.

De blinde man kan zien!

De tijd van de schoolbanken is voor de meeste onder ons lang voorbij... ook is ons denken anders geworden.

Ik wil jullie dan ook het denken rond dit verhaal, het verhaal van de ontmoeting tussen Jezus en Bartimeus, zoals Manu Verhulst in woorden bracht, meedelen.

Hij schrijft:

De zoon van Timeus, Bartimeus zat aan de kant van de weg.

Afgeschreven, uitgerangeerd.

Had die blinde bedelaar geluisterd naar zijn omgeving, dan was hij daar blijven zitten, dan had hij geroepen en was hij ook nooit tot inzicht gekomen.

Maar die man is rechtgesproken. 'Raboeni, maak dat ik kan zien'.

De kerk van vandaag lijkt op die blinde man: uitgerangeerd, langs de kant van de weg.

Velen snauwen haar toe te zwijgen.

Als zij dat doet, als zij haar kerken gaat sluiten, zal ze ook blind blijven voor het werk van de Geest.

Het werk van de Geest, de kerk van morgen, is niet terug te vinden in getallen, moet je niet zoeken in uiterlijke vertoon.

De Geest gaat ondergronds. Waar mensen bidden, zich in het verborgene aan God durven toevertrouwen, dat innerlijke, wonderlijke gebeuren waarbij een menskind in voeling treedt met de Oneindige, daar wordt de wereld beter van.

Waar mensen elkaar kunnen vergeven, de spiraal van vergelding en vete kunnen doorbreken. Waar mensen nog geloven in blijdschap en gelukkig durven zijn als een kind. Waar mensen liefhebben en elkaar gelukkig maken...Daar groeit het rijk van God en daar kan je geen getallen op plakken.

Een toekomst bouw je niet op getallen, een toekomst moet je dromen, samen met God.

De zoon van Timeus veerde recht en wierp zijn mantel af.

Dat wil zeggen: heel zijn verleden waarin hij zijn beschutting had gevonden.

Een prachtig beeld voor de kerk van vandaag die voor diezelfde uitdaging staat.

Haar autoriteit, haar onfeilbaarheid, haar pretentie in moraal en zeden, die mantel waarin zij zich eeuwen veilig en beschut voelde. Die mantel durven afwerpen en op tocht gaan met de Heer zonder te weten wat Hij met zijn kerk van plan is, dat is geloven en roepen: 'Raboeni, maak dat ik zien kan.'

We zijn hier in eenvoud verenigd met Christus.

De eenentwintigste eeuw is een pak duisternis, onvoorspelbaar.

Maar de christenheid vandaag is als een krokus in de grond.

Het is volop herfst, de lente is nog ver weg, maar in het donker van de grond is de krokus al aan 't kiemen.

Onzichtbaar, maar vooral onweerstaanbaar.

Als wij die laten doen, is de nieuwe lente al begonnen.

Agnes De Bondt